

Het komt er, dunkt mij, toch op aan, hoe die 472 vrijstellingen over het land verdeeld zijn. Komen zij grootendeels op een kleine streek, dan kunnen zij, vooral na verloop van eenige jaren, een grooten, misschien gevaarlijken invloed hebben op den inentingstoestand in die streek. Zie oök *Beroepsbelangen*.

PINKHOF.

DE VRIJE SPECIALISTENKEUZE EN DE UTRECHTSCHЕ ZIEKENHUIZEN.

Het „Nieuws” uit de afdeeling Amersfoort bracht mij een gesprek in gedachten, dat ik over deze zelfde aangelegenheid met eenige specialisten had: „Het is een schandaal: daar ligt me zoo’n commies of diens vrouw tweede klasse in het Diaconessenhuis, maar het rijke Zieken- en Ondersteuningsfonds wenscht niets voor de behandeling te betalen.” Het mocht mij niet gelukken, de specialisten duidelijk te maken, dat, bij verpleging derde klasse, door den aan het Diaconessenhuis verbonden specialist kosteloos behandeling verstrekt wordt. Het thans noodlijdende Z. en O. F., dat den betrokken commies derde klasse vergoedt, is er dus mede verantwoord; wenscht de patiënt zich door een anderen specialist te laten behandelen, dan is het *Diaconessenhuis* moreel verplicht dezen specialist te betalen; voelt de patiënt zich „te goed” voor de derde klasse, dan betale hij ook zelf den specialist zijner keuze.

In het St. Antonius-Gasthuis te Utrecht is de zaak echter nog zonderlinger: patiënten, die voor rekening van een gemeente- of armbestuur worden opgenomen zijn *verplicht*, zich door de aan het huis verbonden specialisten te laten behandelen, vierde klasse, zelfs al is de door den patiënt verkozen specialist bereid, zijn hulp geheel kosteloos te verstrekken, en al is de betrokken gemeente bereid, niet vierde, maar derde klasse te betalen!

Het gaat m. i. niet aan, aan het Z. en O. F. een verwijt te maken, als dit de goedkoopste wijze zoekt, zijn leden te behandelen. De fout ligt daarin, dat dergelijke dingen *mogelijk* zijn. Wanneer werkelijk vrije artsenkeuze is ingevoerd, en de Rijksklinieken alleen „onderwijsmateriaal” willen opnemen, is het niet meer mogelijk, en zal vanzelf het Z. en O. F. niet meer kunnen klaploopen. Maar anderzijds hoede de S. O. zich toch ook voor het misverstand, dat het Z. en O. F. „rijk” zou zijn. Hierover valt later te praten: hoofdzaak voor het oogenblik is, in het belang van alle betrokkenen, dat zoowel de Utrechtsche S. O. als de H. O. leden zich aaneensluiten, om in de Utrechtsche ziekenhuizen de volkomen vrije artsenkeuze te verkrijgen. Het blijkt hier geen plaatselijk belang, maar een algemeen belang.

Indien ook in andere steden de verhouding tusschen S. O. en H. O. zoo goed was, als die tot nu toe te Utrecht gelukkig steeds geweest is, zou het niet kunnen gebeuren, dat een onzer Utrechtsche specialisten het verwijt te hooren had gekregen: „Ik begrijp niet, dat jullie in Utrecht altijd zoo samengaan met die huisartsen: dat zijn onze ergste vijanden!” Misschien begrijpt die S. O.-afdeeling nu wel, wat ons tot samenwerking drijft? H. O. en S. O. hebben elkaar over en weer noodig, om aanslagen op het aanzien van den geneeskundigen stand te verhinderen! Hodie mihi, cras tibi.

Elinkwijk (Ut.), 4 Februari 1923.

L. A. WESLY.